

den ærede Ordfører har Ret deri. Jeg tror, at man maa være paa det Rene med, at dersom man overfor denne Andrager vilde yde en Understøttelse udover, hvad Loven af 24de Marts 1865 tillader, saa vilde dette temmelig nødvendig medføre, at man kom til at gjøre det Samme ogsaa overfor andre forhenværende slesvigste Embeds- og Bestillingsmænd, som der heller ikke har kunnet tillægges nogen vedvarende Understøttelse, men som der kun efter den nævnte Lov har kunnet tillægges en midlertidig Understøttelse. Jeg kunde altsaa, førend Finantsministerens fornyede Overveielse af Spørgsmaalet begynder, ønske at høre en Udtalelse af den ærede Ordfører om, i hvilken Retning han egentlig mente, at man skulde gaa for at indbefomme det paagjældende Andragende. — Jeg tror hermed at have udtalt mig om de enkelte Andragender, der foreligge. Skulde der muligvis endnu være et Andragende fra en Invalid tilbage, saa gjælder om dette det Samme, som jeg allerede har udtalt om de Andragender, som jeg har nævnt, nemlig at naar Folkethinget finder, at der er Anledning til at henvise det til fornyet Overveielse af Finantsministeren, saa vil en saadan fornyet Overveielse finde Sted. Andet og Mere tror jeg ikke, at man med Billighed kan vente udtalt fra min Side.

Griffstrup: Overfor den af mig omtalte Indstilling under Nr. 9 til Betænkningens Nr. 28 tror jeg at skulde den høitærede Finantsminister at komme med en Smule Oplysning. Det glæder mig at høre, at den høitærede Minister var enig i, at naar Vedkommende virkelig trængte til Invalideforsørgelse, burde han naturligvis ogsaa have den, men at Banffeligheden bestod i at skønne, om den Svagheb, Vedkommende bærer paa, hidrører fra Saaret eller ikke. Den høitærede Minister udtalte, at der forelaa to Skjøn fra to forskellige Distriktslæger, men at det Skjøn, som gaar i den Retning, at han ifølge sin Tilstand ikke bør have Invalideforsørgelse, er fra den ældre, erfarne Læge. Jeg tror, det beror paa en Misforstaaelse. Vi se af Andragendet, at han blev af med sin Pension Læret efter, at han havde faaet den, altsaa den Erfaring, som vedkommende Distriktslæge havde overfor denne Mand, kunde virkelig ikke være lang, medens derimod den Distriktslæge, som nu gjentagne Gange har afgivet Erklæring, er en Mand, som har levet i denne By over 20 Aar, vistnok siden Krigen, og han er saavidt mig bekendt en Mand, som selv har været Feltklæde netop i den Krig. Han maa altsaa gaa ud fra, at han netop der har havt Leilighed til at gjøre sig bekendt med slige Tilfælde, og han har i den lange Varætte, han har levet sammen med vedkommende Mand, havt Leilighed til at se ham baade først og sist og til flere Gange at undersøge Saaret. Det glæder mig, at den høitærede Minister er kommen til det Skjøn, saa jeg

har grundet Gaab om, at vedkommende Mand vil kunne naae til at faae den Invalideforsørgelse, som han fuldt ud er berettiget til, idetmindste efter mit Skjøn. Jeg skal derfor tillade mig atter at anbefale dette Andragende paa det Bedste.

Finantsministeren (Estrup): Jeg maa tilstaa, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem, da han forrige Gang havde Ordet, idet jeg troede, at den Lægeerklæring, som han paabe- raaber sig, var givet af den ny tilkomne Læge og ikke af den ældre. Men det ærede Medlem maa vist ikke have overhørt, at jeg, da jeg før havde Ordet, betonede, at den Læge, som egentlig bærer Indparet i saa Henseende, har udtalt sig imod, at der er nogen Kausalforbindelse mellem Saaret og Invaliditeten, medens Distriktslægen har udtalt sig ubestemt, ikke har udtalt sig, som om det efter hans Overbevisning var Tilfældet, men kun udtalt, at han skønnede, at saadan Kausalitet kunde være tilstede. Det vilde være overmaade behageligt for mig, naar jeg i det enkelte Tilfælde, hvor Sagen kommer til at bero paa Finantsministeren — i de fleste Tilfælde beror det ikke paa ham — ikke behøvede at tage det videre strengt med Lovens Bud, nemlig at der kan tilkomme Invalideforsørgelse, naar den lidende Tilstand hidrører fra Bestadigelse under Militærtjenesten. Det vilde være overmaade behageligt for mig, naar jeg kun behøvede at se hen til, at Vedkommende har gjort Tyldest som Krigsmænd, og at Vedkommende nu er i en sørgelig, lidende Forsatning, og saa kunde give ham Understøttelse af Staten. Det vilde være overmaade behageligt, men jeg opfatter min Stilling anderledes. Jeg opfatter det som min Pligt at forvise mig om, saa vidt det er muligt, at i Virkeligheden Lovens Betingelser for at yde denne Understøttelse af Staten ere tilstede. Det ærede Medlem maa være forvirket om, at jeg altid overfor en saadan lidende forhenværende Kriger ønsker at maatte komme til det Resultat, at jeg forsvareligt kan give ham Understøttelse af Staten. Jeg ønsker at komme til et saadant Resultat, men det ærede Medlem maa vistnok kunne forstaa, at hvor Mening staaer imod Mening, og hvor de Autoriteter, som jeg maa antage have den sikreste Dom om Forholdet — et Forhold, som jeg, der ikke er sagkyndig, selvfølgelig ikke kan have nogen velgrundet Mening om — have afgivet en Erklæring, der vil jeg ikke kunne tilføjesætte en saadan Erklæring og give Understøttelse, naar det, efter de Vidnesbyrd, som foreligge, maa staa saaledes for mig, at det vilde være en Understøttelse til en trængende Mand, men ikke en Understøttelse til en Invalid som saadan. — Den Bemærkning, som er gjort af Udvalget med Hensyn til et af de Andragender, som ere indkomne, men hvorom Udvalget ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at gjøre Indstilling, nemlig om Andragendet